

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **P. A. T.**, narozen x, občan Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2017, č. j. CPR-27787-8/ČJ-2016-930310-V243,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 29. 6. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2017, č. j. CPR-27787-8/ČJ-2016-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Mělník (dále též „krajské ředitelství“) ze dne 7. 10. 2016, č. j. KRPS-161219-78/ČJ-2016-010026 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 456/2016 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 5 let od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování mu byla určena v délce 30 dnů od

právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

- 2 Žalobce především namítal, že správní orgán náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to včetně skutečností svědčících ve prospěch žalobce, jak ukládá § 50 odst. 3 správního řádu, tak, aby přijaté řešení mohlo v souladu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu odpovídat okolnostem řešeného případu a šetřilo oprávněné zájmy žalobce. Správní orgány opomněly náležitě zohlednit, že žalobce má na území ČR manželku a nezletilou dceru (nar. ...), které obě mají povolen trvalý pobyt, stará se o ně a sdílí s nimi společnou domácnost. Správní vyhoštění tak zasahuje do soukromého a rodinného života nejen žalobce, ale též jeho rodinných příslušníků a tento vliv bylo nutno zohlednit, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47.
- 3 V této souvislosti se krajské ředitelství v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádalo s návrhem žalobce na zpracování stanoviska orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), čímž způsobilo nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, a žalovaná se tuto vadu pokouší zhojit konstatováním nadbytečnosti takového stanoviska. Přitom kdy jindy, než právě v případě nezletilého dítěte ve věku, v němž je nezbytná přítomnost jeho otce na území, by mělo být stanovisko OSPOD vyžadováno? Žalované podle žalobce nepřísluší pro nedostatek odbornosti hodnotit podle svých domněnek, co je pro děti nejlepší. Tím, že nenechala zpracovat závazné stanovisko OSPOD, měla žalovaná porušit též § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, protože v jiných případech se takové stanovisko běžně zpracovat nechává a není žádný důvod jej v tomto případě nevyžadovat. Dcera žalobce je závislá na péči otce, kterou nemohou nahradit ani dálkové komunikační prostředky, ani zasílání finančních prostředků z domovského státu. Žalobce je hlavou rodiny, a pokud bude nucen vycestovat, jeho družka zůstane odkázána sama na sebe. To jsou okolnosti, jež podle judikatury NSS měly být vzaty v potaz při hodnocení přiměřenosti kroku v podobě uložení vyhoštění.
- 4 Žalobce správním orgánům též vyčítá, že nezvážíly možnost překvalifikovat řízení na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, s nímž není spojen zákaz opětovného vstupu a jež by mělo být zvažováno přednostně. Správní orgány podle žalobce zcela v rozporu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců nedostatečným způsobem posoudily zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, protože rozhodnutí nejsou dostatečně individualizovaná, jak požaduje NSS v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015-37, publikovaném pod č. 3315/2015 Sb. NSS, čímž způsobily nezákonnost a nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí. Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje též v nezohlednění skutečnosti, že na území ČR pobývá nepřetržitě od roku 1995 a za těchto 22 let si zde vybudoval pevné zázemí a plně se integroval do společnosti. Žalobce nerozporuje, že se v minulosti dopustil porušení zákona, avšak trest si řádně odpykal a poučil se. Žalobci je též známo, že cizincům, kterým bylo v minulosti uloženo vyhoštění, je bez ohledu na stanovenou dobu zákazu vstupu v zásadě zcela znemožněno na území ČR přicestovat. V důsledku toho by napadeným rozhodnutím byly přetrženy úzké citové vazby, které má žalobce v ČR vytvořeny, což je zcela v rozporu s vnitrostátními i mezinárodními předpisy na ochranu práv dětí a rodičů, včetně judikatury NSS a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle kterých zájem na ochraně rodinného a soukromého života a zájem dítěte jednoznačně převažuje nad zájmem státu na vyhoštění cizince, a to zejména tam, kde se cizinec provinil pobytem bez příslušného pobytového oprávnění, a nikoliv závažnou trestnou činností nebo ohrožováním bezpečnosti státu. Vyhoštění žalobce by mělo závažný dopad do psychiky jeho nezletilé dcery. Hledisko

nejlepšího zájmu dítěte přitom musí být při hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na vyhoštění cizince a právem na ochranu soukromého a rodinného života dostatečně zváženo. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je přitom neurčitým právním pojmem, správním orgánům proto nenabízí žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění, ale naopak po nich vyžaduje zvážit veškerá související hlediska, mezi která podle rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, č. 3330/2016 Sb. NSS, patří „*povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince*“. Žalobce přitom shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť v něm v rámci posouzení přiměřenosti abscentuje posouzení veškerých zmíněných hledisek.

- 5 Konečně žalobce dodává, že napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené, neboť jak samotné vyhoštění, tak jeho pětiletá délka na samé horní hranici sazby jsou zcela neadekvátní okolnostem jeho případu (dosavadní 22letý pobyt a zázemí v ČR v podobě společné domácnosti s manželkou a nezletilou dcerou).
- 6 Žalovaná pouze odkázala na shromážděný spisový materiál a na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí s tím, že žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.
- 7 V průběhu jednání, z něž se žalovaná omluvila, žalobce zopakoval dosavadní argumentaci, z níž zdůraznil jako stěžejní bod brojící proti nevyžádání stanoviska OSPOD a námitku nepřiměřenosti uložení vyhoštění a zákazu vstupu na horní mezi zákonného rozpětí.
- 8 Ze správního spisu soud zjistil, že řízení o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců bylo zahájeno krajským ředitelstvím dne 7. 5. 2016, v návaznosti na zadržení žalobce silniční hlídkou, která předchozího dne v souvislosti s projednáním přestupku spáchaného žalobcem tím, že nerespektoval dopravní značku zákaz vjezdu, zjistila, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob.
- 9 Dne 9. 5. 2016 byl žalobce vyslechnut. Uvedl, že do ČR přijel dne 20. 7. 1995 za tetou a strýcem a od té doby žije nepřetržitě v ČR. Dne 13. 3. 2010 se zde oženil (oddací list ve Vietnamu vyřídila jeho tchyně) a dne 23. 2. 2012 se jim narodila dcera, která trpí od narození vadou srdeční chlopně. Původně užívala léky, nyní je užívat nemusí, ale pravidelně se s ní musí jezdit na kontroly do nemocnic. Zda půjde dcera na operaci, žalobce nevěděl. Žalobce má tedy v ČR manželku a dceru, o niž je třeba se starat, v současné době nepracuje, není ani zdravotně pojištěn, živí ho manželka, které pomáhá vést hospodu a nehtové studio v Kladně, ale jinak nepracuje a hlídá nemocnou dceru. Má zde také spoustu přátel a příbuzné - tetu a strýce s dětmi, kteří mají všichni trvalý pobyt, jeho bratranec dokonce má české občanství. Žalobce sám měl povolení k pobytu, jehož platnost skončila někdy před jeho nástupem do vězení. Byl odsouzen na 5 let nepodmíněně a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Po vykonání trestu byl půl roku ve vyhošťovací vazbě, ze které byl poté propuštěn s tím, že odcestuje na své náklady. Neodjel však, protože ve Vietnamu již nemá žádnou rodinu, pouze bratra a sestru, kteří však už mají své rodiny. Je si vědom, že musí mít vízum nebo platné

povolení k pobytu, ví i o tom, že byl později ve správním řízení vyhoštěn na 5 let. Jednou žádal o azyl, ale neúspěšně. Jednou také požádal o náhradní cestovní doklad, jehož platnost mu skončila v roce 2014, poté požádal o nový, ale ten mu nebyl ještě vystaven. Na to ale nemá čas, jezdí po doktorech. Má sice finanční prostředky na pobyt i na vycestování, ale nemá se ve Vietnamu kam vrátit, v ČR je již polovinu svého života. Žádnou překážku vycestování či nebezpečí pronásledování žalobce neuvedl.

- 10 Později žalobce doložil oddací list a rodný list dcery. Doložil též řadu lékařských zpráv, z nichž vyplývá, že oproti dřívějšímu stavu v letech 2012 a 2013 vyžadujícímu aplikaci léků a režimová omezení dle zprávy z 28. 2. 2014 již dcera žalobce léky na srdce brát nemusela, nebyla omezena v pohybových aktivitách ani v životosprávě, v listopadu 2013 nebyly shledány ani důvody k operačnímu zákroku.
- 11 Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 1998, č. j. 7 T 84/97-346, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 3. 1998, sp. zn. 2 To 21/1998, bylo zjištěno, že žalobce se jako spolupachatel dopustil pokusu trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1, 2 písm. b) zákona č. 40/1961 Sb., trestní zákon, ve znění zákona č. 152/1995 Sb. (dále jen „trestní zákon“) a dokonání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) a d) trestního zákona tím, že dne 30. 11. 1996 po vpuštění do bytu jiného vietnamského občana držel pistoli a se dvěma spolupachateli, kteří tohoto občana kopali, udeřili jej do obličeje a vyhrožovali mu zastřelením, pod záminkou, že ví, kdo okradl příbuznou žalobce, donutil družku napadeného, aby jim ukázala, kde mají peníze, a také s pistolí přinutil napadeného, aby napsal dlužní úpis na částku 10.000 \$, který si společně s pasem poškozeného a vydanými penězi (celkem za 24.332 Kč) z bytu odnesli. Žalobci byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let ve věznici s ostrahou a současně trest vyhoštění na dobu neurčitou. Z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. 7 T 84/97, dále vyplynulo, že žalobce byl ode dne 8. 3. 2002, kdy mu skončil výkon trestu, vzat do vyhošťovací vazby. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. 99 T 2014/1900, pak bylo rozhodnuto, že uložený trest vyhoštění je (uplynutím pěti let od propuštění z výkonu trestu) promlčen. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že žalobce byl z vyhošťovací vazby propuštěn na svou žádost rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 26. 8. 2002, neboť zastupitelským úřadem Vietnamské socialistické republiky nebyly žalobci vystaveny cestovní doklady nezbytné pro realizaci vyhoštění a žalobce prohlásil, že odcestuje na vlastní náklady.
- 12 Součástí správního spisu je i rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2013, č. j. CPR-14836/ČJ-2012-930310-V243, (s datem právní moci 22. 2. 2013) jímž zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 6. 11. 2012, č. j. KRPS-87326-112/ČJ-2011-010026, kterým bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 5 let. Důvody vyhoštění byly spatřovány v tom, že žalobce od propuštění z vyhošťovací vazby dne 26. 8. 2002 až do svého zajištění dne 19. 6. 2011 mařil výkon uloženého trestu vyhoštění, dále v tom, že se policejní hlídce prokazoval dokladem svého švagra, zamlčel, že mu byl dne 10. 8. 2007 vydán vlastní cestovní doklad s platností do 10. 8. 2012, čímž se vyhnul realizaci vyhoštění v návaznosti na zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, a v den vydání rozhodnutí žalované již nedisponoval platným cestovním dokladem, a konečně v tom, že v období od 26. 8. 2002 do 19. 6. 2011 pobýval na území bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Pozdější pokus žalobce o obnovu řízení ve věci rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2013 s odkazem na deklarované promlčení trestu vyhoštění byl neúspěšný, neboť tuto skutečnost mohl žalobce v původním řízení namítat, avšak neučinil tak (rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 1. 2015, č. j. MV-170103-3/OAM-2014).

- 13 Dne 4. 7. 2016 byla vyslechnuta také manželka žalobce, která uvedla, že se s žalobcem seznámila v roce 2008 a od roku 2010 s ním žije, vzali se dne 12. 3. 2010 v Kladně a její matka jim zařídila ve Vietnamu vystavení oddacího listu. Mají spolu dceru, narozenou 23. 2. 2012, která má vrozenou srdeční vadu (chybí jí přepážka mezi srdečními komorami), musí chodit na kontroly a čeká na operaci, která proběhne, až když se nález zhorší nebo ve vyšším věku. Léky jí byly vysazeny, protože se nemohou brát stále. Dcera chodí do školky v Kladně. S dcerou do nemocnice jezdí oba, v poslední době jednou za půl roku do Kladna a stejně často i do Motola. O dceru se stará manžel, který je doma. Ona musí pracovat, aby vydělala peníze, protože živí rodinu. Manžel jí jen pomáhá objednávat zboží, protože mluví česky. Manžel není zdravotně pojištěn a cestovní doklad nemá, protože když byli na velvyslanectví, tak jim doklad odmítli vydat, protože jsou ve Vietnamu nepokoje s Čínou. Manžel žádal o trvalý pobyt, když byl ve vyhošťovací vazbě, ale ten nedostal. O tom, že je manžel v ČR nelegálně zpočátku nevěděla, dozvěděla se to teprve později od něj a jeho tety. Ví také, že něco v minulosti spáchal, ale neví přesně co. Manžel nemůže do Vietnamu vycestovat, protože tam nemá žádné zázemí, rodiče mu zemřeli a neví, kde žijí jeho sourozenci. Je v ČR již 24 let a ani jednou ve Vietnamu nebyl. Částečně nemůže odcestovat i z politických důvodů, ale že by mu ve Vietnamu hrozilo nějaké nebezpečí, neví. Velmi by si přála, aby manžel mohl zůstat s ní a dcerou v ČR, aby byla zachována rodina, navíc ona musí chodit do práce a o nemocnou dceru by se neměl kdo starat.
- 14 Na žádost krajského ředitelství Ministerstvo vnitra závazným stanoviskem ze dne 24. 8. 2016, e. č. ZS30896, konstatovalo, že vycestování žalobce je možné, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Ve Vietnamu také neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by ho mohl ohrozit. Vycestování nebrání ani uváděná soukromá vazba na manželku a dceru, neboť tomu by podle judikatury ESLP bránil teprve natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, že by i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak nemožnost zpětné integrace v zemi původu byla zcela vyloučena reálná možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. Ministerstvo vyšlo z toho, že všichni jsou cizími státními příslušníky a jejich soužití je tak možné mj. právě v jejich vlasti, protože jim nic závažného v návratu nebrání. Proto nelze na jejich společný vztah aplikovat ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“). Žalobce je navíc dlouhodobě zařazen do evidence nežádoucích osob.
- 15 Na vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, žalobce reagoval návrhem provést důkaz stanoviskem místně příslušného OSPOD za účelem posouzení zájmu dcery, a to s ohledem na posouzení souladu vyhoštění žalobce s Úmluvou o právech dítěte, vyhlášené pod č. 104/1991 Sb. Takové stanovisko krajské ředitelství nevyžádalo a dne 7. 10. 2016 vydalo prvostupňové rozhodnutí, které opřelo o to, že žalobce ve lhůtě stanovené soudem neopustil území ČR a až do svého zadržení dne 19. 6. 2011 mařil trest vyhoštění a následně pak od 22. 2. 2013 do 25. 3. 2018 opětovně dlouhodobě mařil uložené správní vyhoštění, a dále o skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR od 19. 8. 2012, kdy mu skončila platnost cestovního dokladu, jehož existenci předtím správním orgánům zamlčel, až dosud bez platného cestovního dokladu. Dále uvedlo, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu ani závazek napomáhat vztahu mezi nimi. Naopak je třeba zkoumat otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, popř. soukromý život v zemi původu a do jaké míry je hostitelský stát právě z tohoto důvodu povinen mu umožnit přenést tento život na jeho území. Krajské ředitelství uzavřelo, že rodinný a soukromý život žalobce nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před porušováním právních předpisů. Krajské ředitelství nemá pochyb o tom, že

vyhoštění zasáhne do rodinného života žalobce a jeho manželky a dítěte, s nimiž sdílí společnou domácnost, nicméně tento zásah nebude nepřiměřený a je zákonem předpokládán. Návratu žalobce do země původu nebrání jeho věk ani zdravotní stav, zdravotní stav jeho dcery také není tak vážný, aby návštěvy v nemocnici jednou za půl roku nemohla obstarat jeho žena, ostatně její zdravotní stav nebrání ani tomu, aby se celá rodina mohla vrátit společně do země původu, jejíž státní příslušnost všichni tři mají. V tom jim nijak nebrání ani skutečnost, že manželka a dcera mají v ČR povolen trvalý pobyt. Dcera se sice narodila v ČR, avšak dosud nenastoupila k základní školní docházce. Krajské ředitelství neshledalo ani žádný důvod, proč by měly být v jejich případě narušeny vazby k zemi původu, a naopak u nich nenalezl předpoklad pevné sociální, kulturní a rodinné vazby k ČR. Navíc Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 a 10 odst. 2 počítá s tím, že rodiče mohou pobývat v různých státech a naopak nestanoví, že by museli se svým dítětem žít v jednom státě, jen vyžaduje zabezpečit pro takovou situaci pravidelné osobní kontakty, na což ovšem pamatuje ustanovení § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval na území ČR již téměř 14 let neoprávněně v rozporu s uloženým trestem vyhoštění na dobu neurčitou, posléze i v rozporu se správním vyhoštěním, zastíral policejním orgánům svou totožnost předkládáním dokladu svého švagra, byl zde bez víza a od 11. 8. 2012 i bez platného cestovního dokladu, a sám tak vytvořil situaci, ve které nemohl mít jakékoliv legitimní očekávání, že bude moci na území ČR pobývat. Proto byl žalobce vyhoštěn a doba uloženého zákazu vstupu v trvání 5 let byla stanovena s ohledem na skutečnost, že se žalobce na území ČR dopustil zvláště závažné trestné činnosti a od roku 2002 dlouhodobě maří výkon soudního i správního rozhodnutí. Samostatným rozhodnutím pak byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

- 16 Dne 11. 10. 2016 podal žalobce blanketní odvolání, které posléze dne 2. 11. 2016 odůvodnil a argumentoval v něm nedostatečným odůvodněním rozhodnutí krajského ředitelství a namítal, že mu není zřejmé, v čem spatřuje stát zájem na jeho vycestování, přestože zde má sociální a rodinné zázemí a žádný veřejný pořádek nenarušuje. Rozhodnutí je podle něj v příkrém rozporu s čl. 8 Úmluvy a rozsudky ESLP, které vyžadují za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na straně jedné a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé. Správní orgán sice poměřoval závažnost jeho protiprávního jednání oproti dopadům do jeho soukromého a rodinného života, činil tak ovšem formalisticky a jen „na oko“. Rozhodnutí považuje za zcela nepřiměřené, a to jak pokud jde o uložené vyhoštění, tak pokud jde o jeho délku. Krajské ředitelství se podle něj také nevypořádalo s jeho argumentací ve vyjádření k podkladům rozhodnutí.
- 17 Žalovaná si vyžádala přezkoumání závazného stanoviska. Ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 31. 5. 2017, č. j. MV-22312-2/OAM-2017, potvrdil a konstatoval, že vycestování žalobce je možné. V odůvodnění sdělil, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádný reálný důvod, který by mohl zabránit jeho návratu do vlasti, a nové skutečnosti neobsahuje ani podané odvolání. Rodinný život začal žalobce budovat až v době, kdy byl jeho pobyt na území neoprávněný, a proto tato skutečnost nemůže být překážkou pro jeho návrat.
- 18 Následně žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 14. 6. 2017 odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění upřesnila, že žalobce naplnil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců tím, že v období od 19. 8. 2012 do 6. 5. 2016 pobýval na území nedovoleně bez cestovního dokladu, přičemž ode dne 25. 3. 2013, kdy nabylo vykonatelnosti předchozí rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ze dne 6. 11. 2012, si žalobce navíc musel být vědom toho, že svým pobytem současně i maří výkon správního rozhodnutí. Obecné odkazy žalobce na porušení právních předpisů žalovaná odmítla jako nekonkrétní. Žalovaná se ztotožnila se závěrem o přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, přičemž připomenula, že žalobci byl již

předchozím rozhodnutím uložen zákaz vstupu v délce 5 let, který nerespektoval, přičemž nedoložil žádné vážné důvody, které by mu bránily požádat zastupitelský úřad o vydání cestovního dokladu a vycestovat. Závažnost jeho protiprávního jednání dokládá i žalobcova závažná trestná činnost v minulosti, za niž mu byl mj. uložen i trest vyhoštění na dobu neurčitou. Není pravdou, že by žalobcovu vycestování bránil zdravotní stav jeho dcery, neboť ta navštěvuje mateřskou školu a nevyžaduje celodenní osobní péči. Jeho manželka má v ČR jiné příbuzné, kteří by jí s péčí o dceru mohli pomoci. Dále pak žalovaná zopakovala, že nic nebrání přesunu jejich rodiny do Vietnamu, a podotkla, že tam žije žalobcův bratr a sestra s rodinami, stejně jako matka jeho manželky, která jim pomáhala zařídit vydání oddacího listu. Žalobcovy vazby k domovské zemi tak nejsou přetrženy a jeho zpětná integrace bude díky přítomnému rodinnému zázemí významně ulehčena. I když je žalobce v ČR od roku 1995, od roku 1998 je jeho pobyt neoprávněný, přičemž v průběhu pobytu mařil výkon správního rozhodnutí i uloženého trestu vyhoštění, popř. pobýval ve výkonu trestu či v zařízení pro zajištění cizinců. K eventuálnímu porušení Úmluvy o právech dítěte žalovaná zopakovala argumentaci krajského ředitelství. Důkaz stanoviskem OSPOD žalovaná vyhodnotila jako nadbytečný, neboť by na konečné posouzení nemohl mít vliv, protože krajské ředitelství akceptovalo, že vydané rozhodnutí zasáhne do žalobcova soukromého a rodinného života. Pokud je o soukromý život žalobce, žalovaná konstatovala, že žalobce jakoukoliv soukromou vazbu (mimo vazeb rodinných) nezmínil. Ve vztahu k délce uloženého zákazu pobytu žalovaná neshledala, že by krajské ředitelství překročilo meze svého správního uvážení. Délka zákazu nevybočuje ze zákonem stanovených mezí a je podle žalované řádně odůvodněna narůstající závažností protiprávního jednání žalobce. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 19. 6. 2017.

- 19 Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
- 20 Podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí [písm. b) bod 9], a až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn [písm. c) bod 1].
- 21 Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
- 22 Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
- 23 Žalobce v první řadě namítá, že správní orgány opomněly náležitě zohlednit, že žalobce má na území ČR manželku a nezletilou dceru (nar. 2012), které obě mají povolen trvalý pobyt, že se o ně stará a sdílí s nimi společnou domácnost. Jak však plyne z předchozí obsáhlé rekapitulace obsahu správního spisu, opak je pravdou. Správní orgány obou stupňů uvedené skutečnosti nepřehlédly, naopak existenci takových rodinných vztahů mají za zjištěnou a činí ji součástí úvah o přiměřenosti uloženého správního opatření v podobě vyhoštění. Žalobce tak

může být nespokojen nanejvýše s tím, jakou závažnost těmto skutečnostem správní orgány v kontrastu se zájmem státu na dodržování právních předpisů přiřkly, nemůže však úspěšně tvrdit, že by existence a povaha rodinného života žalobce nebyly vůbec vzaty v úvahu.

- 24 Obdobně nedůvodná je i námitka, že krajské ředitelství se nijak nevypořádalo s návrhem žalobce na vyžádání stanoviska OSPOD a že žalovaná si vypořádáním tohoto návrhu přisvojila rozhodování o otázkách, k nimž postrádá potřebnou odbornost. K tomu je třeba uvést, že správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek a již z povahy odvolacího řízení plyne, že žalovaná je oprávněna napravit případné nedostatky prvostupňového rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání. V tomto případě je sice pravdou, že prvostupňové rozhodnutí důvody, proč stanovisko OSPOD krajské ředitelství nevyžádalo, výslovně neuvádí a potud trpí dílčí vadou. Je však třeba současně zmínit, že s ohledem na konstatování krajského ředitelství, že nemá pochyb o tom, že vyhoštění zasáhne do rodinného života žalobce a jeho manželky a dítěte, s nimiž sdílí společnou domácnost, si lze tyto důvody snadno dovodit. V každém případě však žalovaná tento nedostatek odůvodnění napravila a v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlila, že důkaz stanoviskem OSPOD vyhodnotila jako nadbytečný, neboť by na konečné posouzení nemohl mít vliv v situaci, v níž krajské ředitelství akceptovalo, že vydané rozhodnutí zasáhne do žalobcova soukromého a rodinného života. S takovým závěrem se ztotožňuje i soud. Žalobce totiž neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, kterou by ve vztahu k míře a intenzitě vztahů mezi ním a jeho dcerou měla snad žalovaná přehlédnout a ve svých úvahách nezohlednit. Stanovisko OSPOD by přitom mohlo sloužit pouze k doložení míry a povahy tohoto vztahu, ovšem v tomto směru zjevně neměly správní orgány obou stupňů jakékoliv pochybnosti ani o existenci tohoto vztahu, ani o jeho intenzitě s ohledem na skutečnost, že žalobce byl tím rodičem, který o dceru doma pečoval. Soud tedy nemá za to, že by snad správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav nezbytný pro rozhodnutí v dané věci nebo že by se dokonce dopustily odborného posouzení, k němuž nemají potřebnou odbornost. Ve skutečnosti i zde je spor pouze o to, zda správním orgánem nezpochybněným rodinným vztahům žalobce byla v rámci hodnocení přiměřenosti přijatého opatření přiřazena odpovídající váha.
- 25 Nedůvodné považuje soud i tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí není dostatečně individualizováno. Je sice pravdou, že některé pasáže rozhodnutí se vyslovují k souvisejícím otázkám obecně, žalovaná však tyto obecné závěry výslovně či v kontextu vztahuje právě na konkrétní zjištěný (a též popsany) skutkový stav a dochází k individualizovanému závěru o tom, zda žalovanou zdůrazňovaná dlouhodobá protiprávnost chování žalobce převažuje nad dopady do jeho soukromého a rodinného života. Je tak namístě zhodnotit vlastní zákonnost posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
- 26 Z judikatury NSS zčásti citované i žalobcem vyplývá především závěr, že ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen“* (rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS).
- 27 Dále NSS v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, konstatoval: *„Rozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování*

o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“

- 28 Z posledně uvedeného rozhodnutí lze dovodit nedůvodnost námitky žalobce, že žalovaná tím, že se v napadeném rozhodnutí nevyslovila ke každému z kritérií, jež jsou v judikatuře považovány za relevantní při posuzování přiměřenosti zásahu vyvolaného vyhoštěním cizince, způsobila nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů. O té by totiž bylo možné uvažovat teprve až tehdy, jestliže by žalovaná takovou významnou skutečnost zjistila a přesto na ni nijak v odůvodnění nereagovala. Podstatné je, zda byla situace žalobce vyhodnocena komplexně.
- 29 „Pokud jde o toto komplexní hodnocení, ESLP ve své judikatuře při výkladu pojmu ‚nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života‘ zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační historii‘ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem a další faktory (viz např. citovaný rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva *Üner proti Nizozemsku*, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, Reports 2006-I, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70“ (viz rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 114/2015-38, č. 3393/2016 Sb. NSS). Jde v zásadě o totožná kritéria, uváděná v žalobcem citovaném rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS.
- 30 Na rozdíl od toho, co uvádí žalobce, však soud má za to, že žalovaná se zabývala všemi uvedenými kritérii. K prvnímu kritériu je z napadeného rozhodnutí, popř. z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že správní orgány mají za to, že žalobci nic nebrání rodinný život v případě vyhoštění zachovat, pokud jej manželka s dcerou budou následovat do vlasti. V opačném případě rodinný život zanikne, resp. se bude moci realizovat pouze prostřednictvím udělení víza či povolení vstupu na území na základě § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o druhé kritérium, správní orgány neskrývají, že zde žalobce pobývá již od roku 1995, avšak zdůrazňují, že legální pobyt žalobce trval pouze do roku 1998 (odhlédne-li se od doby strávené žalobcem ve vězení či v zařízení pro zajištění cizinců). U třetího kritéria bylo zmíněno, že žalobce žádné soukromé vazby na ČR nezmínil, omezil se na vazby rodinné, které jsou však podle žalované ve smyslu čtvrtého kritéria bez významných obtíží přenositelné do země původu. Správní orgány připomněly, že zdravotní stav nezletilé není tak závažný a v přesunu nebrání, stejně jako její věk, kdy ještě nenastoupila do základní školy. Přesun rodiny usnadní i fungující rodinné vztahy v zemi původu, stejně jako skutečnost, že manželka žalobce také pochází z Vietnamu. Žalovaná pak zdůraznila význam

zejména pátého a šestého kritéria v tom smyslu, že žalobce porušuje pravidla pobytu v podstatě nepřetržitě již od roku 1998, a to včetně dlouhodobého maření výkonu uloženého trestu vyhoštění a uloženého správního vyhoštění, a že se žalobce v minulosti dopustil závažného trestného činu, za nějž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let. Správní orgány se tedy žádnému z relevantních kritérií ve svém posouzení nevyhnuly.

- 31 Pokud jde přitom o závěry tohoto posouzení v dané konkrétní věci (nikoliv některé obecnější závěry, které by mimo daný kontext obstát nemusely), soud považuje hodnocení žalované za souladné s právními předpisy. Především je třeba poukázat na to, že „[s]kutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo již citovaný rozsudek *Rodrigues da Silva a Hoogkamer*).“ (viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31). Žalobce se na území ČR nachází nelegálně již od roku 1998, což nijak nezpochybnuje, rodinné vztahy přitom v ČR založil v roce 2008 až po 10 letech nelegálního pobytu (z čehož polovinu času strávil ve věznici s ostrahou, popř. vazební věznici) v době, kdy nedisponoval žádným oprávněním k pobytu. Nesoulad jeho vyhoštění s čl. 8 Úmluvy by tedy bylo možné si představit jen v případě výjimečných okolností. Ty však soud v daném případě neshledává.
- 32 Manželka žalobce ve své výpovědi uvedla, že o nelegálním pobytu žalobce ví, tato skutečnost tedy pro ni není překvapením. Stejně tak ví, byť bez podrobností, o tom, že žalobce má trestní minulost. Manželka sice v ČR je (na rozdíl od žalobce) ekonomicky činná (vede nehtové studio a současně provozuje hostinec), kulturně a sociálně integrována v českém prostředí však příliš není, neboť česky nemluví a pro komunikaci s obchodními partnery z důvodu jazykové bariéry využívá žalobce. Z uvedeného lze dovodit, že i dcera žalobce rozumí vietnamsky, takže ani její přesun do Vietnamu by nebyl příliš obtížný, zejména když ještě není školou povinná. Její zdravotní stav opravdu není závažný, neboť z žalobcem předložených lékařských zpráv vyplývá, že došlo k jeho zlepšení a stabilizaci, takže již nejsou indikovány operační zásahy, léková terapie ani režimová opatření, pouze je stav preventivně v půlročních intervalech monitorován. Žalobce i jeho manželka mají příbuzné ve Vietnamu, přičemž přinejmenším s matkou manželky žalobce mají dobré vztahy, neboť pro ně zařizovala vydání oddacího listu v rodné zemi. Žalobce sám má ve Vietnamu sourozence s rodinami, na něž by se mohl taktéž obrátit (do doby zjištění jejich adresy může pobývat u tchýně). V zásadě zde tedy nejsou významnější překážky přesunu celé rodiny do Vietnamu, kromě nutnosti ukončit podnikání v ČR, jež však bude možné nahradit ekonomickou činností ve Vietnamu, kterou by mohl kromě své manželky vykonávat i samotný žalobce (na rozdíl od ČR, kde pracovat nemůže). Rozhodně však nejde o nepřekonatelnou překážku ve smyslu čtvrtého kritéria vytčeného v judikatuře ESLP. Bude tedy na rozhodnutí žalobce a jeho manželky, zda v situaci nuceného odchodu žalobce odejde celá rodina, nebo se rozhodnou z čistě ekonomických důvodů rodinu rozdělit a bude docházet pouze k vzájemným návštěvám ve Vietnamu, popř. v ČR na základě víza podle § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Přesun rodiny do Vietnamu, který se v případě vyhoštění žalobce nabízí, je řešením, které nijak nekoliduje ani s požadavky Úmluvy o právech dítěte. Pokud žalobce a jeho manželka zvolí řešení více zasahující do práv jejich dítěte, což by však bylo nutné přičítat především jim, tak bude možné (být patrně v omezeném rozsahu) styk dcery se žalobcem zajistit nejen

prostředky elektronické komunikace, ale i formou vzájemných návštěv a kratších pobytů. Pro tento případ však manželka žalobce zjevně má možnost umístit dceru do mateřské školy (již nyní ji navštěvuje) a může se též obrátit na příbuzné pobývajících v ČR (teta a strýc žalobce a jejich potomci), takže její ekonomické aktivity budou moci být zachovány.

- 33 Byť v případě neochoty přesunout rodinu do Vietnamu k zásahu do práva žalobce na rodinný život a do práv chráněných Úmluvou o právech dítěte dojde, je v tomto směru nutné zdůraznit, že významnou měrou půjde o důsledky svobodného rozhodnutí matky dítěte. Navíc v případě žalobce existují skutečně významné důvody veřejného pořádku, neboť žalobce pobývá na území ČR kromě prvotního krátkého období již téměř 20 let nelegálně, v průběhu svého pobytu mařil uložený trest vyhoštění i uložené správní vyhoštění, a to dokonce úskočně tím, že zatajil existenci platného cestovního dokladu, aby tím znemožnil realizaci vyhoštění v době, kdy byl zajištěn. Posléze po skončení platnosti cestovního dokladu nevyvinul sebemenší aktivitu pro získání nového a kromě toho i (v případě předchozího vyhoštění) zastíral svou totožnost prokazováním se cizími doklady. To jsou ve svém souhrnu již skutečnosti natolik závažné, že podstatně přesahují prosté nerespektování pobytových předpisů.
- 34 Nedosti tomu, žalobce má navíc trestní minulost. Její závažnost (dokonané vydírání se zbraní a pokus ozbrojené loupeže) je sice podstatně snižována uplynutím již 15 let od ukončení výkonu pětiletého trestu odnětí svobody, avšak i tak dále zhoršuje špatný kredit žalobce z hlediska pátého a šestého kritéria, jež hovoří ve prospěch zásahu do rodinného, popř. soukromého života žalobce (obzvláště vezme-li se v úvahu, že materiální podmínky pro zahlazení odsouzení s ohledem na kontinuální porušování pobytových předpisů patrně nikdy naplněny nebyly, byť za jiný trestný čin žalobce již odsouzen nebyl).
- 35 Takto zjištěné skutečnosti tedy podle přesvědčení soudu skutečně převažují nad ostatními důvody pro zachování rodinného života žalobce a jeho rodiny a nad zachováním dosavadní úrovně styku s dcerou. Dovolává-li se žalobce v tomto směru rozsudků ESLP, je nutno konstatovat, že zmíněné rozsudky se netýkaly cizince soudně trestaného za takto závažný trestný čin, s uloženým trestem vyhoštění, na němž již navíc v minulosti byl učiněn pokus o vynucení uloženého vyhoštění, který se nezdařil jen v důsledku nespolupráce tohoto cizince (zatajení cestovního dokladu) doplněné pasivitou příslušného zastupitelského úřadu, a u nějž řízení o správním vyhoštění proběhlo bez větších průtahů, a to dokonce několikrát (porovnej s skutkovými okolnostmi v rozsudku ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09), popř. se týkaly osob, které (na rozdíl od žalobce) po určitou dobu trvání rodinného života měly možnost získat povolení k pobytu, avšak takovou žádost nepodaly (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2016, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). V rozsudku ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, ESLP dal navíc najevo, že jím rozhodovaný případ považuje za hraniční, podmíněný zvláštními a výjimečnými okolnostmi daného případu (srov. odst. 84 či podpůrné stanovisko soudce Jebense, stejně jako skutečnost, že závěr o porušení čl. 8 Úmluvy nebyl přijat všemi hlasy). Stručně řečeno, negativní okolnosti přičitatelné žalobci překračují rámec posuzovaný ESLP ve věci *Nunez proti Norsku* a okolnosti rodinného života žalobce nejsou intenzivnější než v daném případě, následování řešení ESLP i v nynější věci by tak znamenalo posouvání této „hraniční“ judikatury dále, než bylo zamýšleno.
- 36 Zjištěné rozsáhlé a dlouhotrvající protiprávní jednání žalobce, které rozhodně nelze ztotožňovat s prostým nelegálním pobytem, v součtu s v minulosti spáchaným trestným činem představují současně odpověď i na to, proč žalovaná na případ žalobce nereagovala prostým uložením povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců – takové opatření by totiž v dané situaci nebylo adekvátní.

- 37 Absolutní ignorance podmínek pobytu cizinců v ČR ze strany žalobce, včetně použití lsti, aby se vyhnul realizaci vyhoštění, a dlouholeté maření vyhoštění nejen správního, ale i trestního pak současně plně odůvodňují stanovení délky uloženého zákazu pobytu v blízkosti horní hranice zákonem stanoveného rozpětí až pěti let. Pokud krajské ředitelství v rámci svého správního uvážení považovalo za odpovídající výběr právě horní hranice, soud takovou úvahu nemůže označit za nepřiměřenou, neboť meze správního uvážení tím nepřekročil a ani své správní uvážení nezneužil. Je ostatně zřejmé, že předchozí uložený trest vyhoštění, ani v souvislosti s předchozím správním vyhoštěním uložený zákaz pobytu v trvání 5 let na chování žalobce neměly odpovídající vliv. S ohledem na předpoklad, že žalobce bude do vlasti následován i svou manželkou a dítětem, pak rovina rodinných vztahů nemá na délku zákazu vliv. V opačném případě nicméně žalovaná konstatovala možnost žalobce požádat o vízum podle § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
- 38 S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 39 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. srpna 2017

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová